FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIEGBERT ALBER

fremsat den 6. marts 2001 [1]

1. Kommissionen anfægter med søgsmålet italienske bestemmelser, hvorefter der opkræves højere afgifter for flyvninger inden for Fællesskabet end for indenrigsflyvninger.

2. Ifølge artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2408/92 af 23. juli 1992 om EF-luftfartsselskabers adgang til luftruter inden for Fællesskabet [2] »[...] tillader den (de) berørte medlemsstat(er) EF-luftfartsselskaber at udøve trafikrettigheder på ruter inden for Fællesskabet«. Med vedtagelsen af denne forordning har fællesskabslovgiver erklæret reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser anvendelige på lufttransportområdet [3].

3. Ifølge Domstolens praksis foreligger der en begrænsning af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, hvis en grænseoverskridende tjenesteydelse på grund af den omhandlede foranstaltning bliver dyrere end en tilsvarende indenlandsk tjenesteydelse [4]. I medfør af artikel 3 i decreto ministeriale af 13. august 1998 om gennemførelse af lov nr. 537 af 24. december 1993, som ændret ved lov nr. 662 af 23. december 1996, opkræves der for flyvninger inden for Fællesskabet en afgift (»diritti di imbarco«) på 15 500 ITL pr. passager, og for indenrigsflyvninger en afgift på 7 000 ITL pr. passager.

4. Den Italienske Republik har ikke bestridt, at artikel 3 i forordning nr. 2408/92, sammenholdt med EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF), er tilsidesat. Den har imidlertid henvist til, at der forberedes en lovændring, som ophæver sondringen mellem flyvninger inden for Fællesskabet og indenrigsflyvninger med henblik på opkrævningen af afgiften.

5. Efter fast retspraksis har det ingen betydning for, om Kommissionens påstand

1 — Originalsprog: tysk.

2 — EFT L 240, s. 8.

3 — Jf. dom af 18.1.2001, sag C-361/98, Italien mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 32. Forslag til afgørelse fra generaladvokat Alber af 6.3.2001, sag C-70/99, Kommissionen mod Portugal, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, punkt 31 ff.

4 — Jf. dom af 4.12.1986, sag 205/84, Kommissionen mod Tyskland, Sml. s. 3755, præmis 28.

kan tages til følge, at traktatbruddet eventuelt er blevet bragt til ophør, efter at sagen er anlagt. Sagens genstand er fastlagt i Kommissionens begrundede udtalelse af 14. december 1998. Selv i tilfælde af, at traktatbruddet bringes ud af verden efter udløbet af den i henhold til EF-traktatens artikel 169, stk. 2 (nu artikel 226, stk. 2, EF), fastsatte frist, har det betydning, at sagen fortsættes med henblik på at fastslå grundlaget for det ansvar, en medlemsstat som følge af sit traktatbrud vil kunne have pådraget sig i forholdet til andre medlemsstater, Fællesskabet eller private [5]. Følgelig må der gives dom efter Kommissionens påstand.

6. Kommissionen har nedlagt påstand om, at Italien tilpligtes at betale sagens omkostninger. I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der nedlægges påstand herom.

5 — Dom af 9.11.1999, sag C-365/97, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 7773, præmis 45, og af 30.5.1991, sag C-361/88, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 2567, præmis 31.

Forslag til afgørelse

7. Efter det således anførte skal jeg foreslå Domstolen at træffe følgende afgørelse:

1) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til traktaten, navnlig EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF), sammenholdt med artikel 3 i forordning (EØF) nr. 2408/92, idet den har opretholdt artikel 3 i decreto ministeriale af 13. august 1998 om gennemførelse af lov nr. 537 af 24. december 1993, som ændret ved lov nr. 662 af 23. december 1996, hvorefter der sondres mellem passagerafgifter for indenrigsflyvninger og for flyvninger fra Italien til en anden medlemsstat.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.